

Arrest

nr. 258 942 van 2 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23 april 1991.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 februari 2020. Op 19 februari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 december 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 21 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Hassankhail (district Bagram, provincie Parwan). U bent gehuwd en hebt een zoon. Uw vrouw en uw kind wonen nog in Hassankhail.

U was werkzaam voor de Afghaanse politie. U volgde een opleiding van vier en een halve maand om 'saterwal' te worden, de eerste rang boven die van soldaat. U begon in de politiezone '101' te Kabul, waar u aan het hoofd stond van een controlepost. Hierna solliciteerde u om te beginnen bij de 'algemene beschermingsdienst', waar u eerst een logistieke functie had. U diende materialen aan te kopen. Bij dezelfde dienst begon u vervolgens te werken voor de voorzitter van het departement. U begeleidde hem en stuurde zijn escorte-team aan. Toen deze voorzitter stopte, in 1394 (Afghaanse kalender, wat overeenkomt met 2015/2016), was u een tijdlang werkloos. In 1395 (=2016/2017) begon u te werken voor de politiezone '11' te Kabul. Hier bewaakte u de poort van het politiehoofdkwartier en was u verantwoordelijk voor de drie of vier andere bewakers. Dit werk deed u tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

Op 17 jawza 1398 (=7 juni 2019) was u met uw vrouw op weg naar de dokter toen u werd tegengehouden door de Taliban. Ze wisten waar u werkte, vonden dit heidens en plaatsten u voor een keuze: oftewel moest u stoppen met werken oftewel deed u voort, maar dan wel onder voorwaarde dat u de Taliban van informatie zou moeten voorzien. U zei dat u ervoor koos om te stoppen met werken, waarna u mocht doorgaan.

U ging toch verder met werken, u dacht niet dat de toenadering door de Taliban repercussies zou hebben. Twee maanden nadat u door hen werd tegengehouden, werd u door uw oom via moederszijde opgebeld. Hij zei dat de Taliban u, in de moskee, een brief hadden achtergelaten. Hierin werd u met de dood bedreigd. U besloot Afghanistan te verlaten, wat u de volgende dag deed.

U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, enkele voor u onbekende landen, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u de dag voor uw verzoek om internationale bescherming aankwam. U diende op 19 februari 2020 een verzoek in.

Na uw vertrek vroegen leden van de Taliban achter u bij andere dorpelingen. Op een dag hielden ze ook uw oom tegen om te vragen waar u was. Hij antwoordde hen niet op de hoogte te zijn.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest te worden gevisieerd door de Taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), foto's, certificaten van uw werk, een werkbadge, bankkaart, een bevestiging van uw problemen door de dorpsouderen en een dreigbrief van de Taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met de Taliban. Niet in het minst omdat uw relaas tal van onlogische verklaringen bevat. U verklaart op een dag te zijn tegengehouden door de Taliban en stelt dat ze op de hoogte waren van uw werkzaamheden, waar ze tegen gekant waren. Hoewel ze het niet expliciet vermeld hebben, stelt u zeker te zijn dat ze ook wisten waar u woonde. U zou hen gezegd hebben dat u zou stoppen met werken, wat u niet deed. U zou evenmin verhuisd zijn of uw familie in veiligheid hebben gebracht, jullie bleven in het dorp wonen (CGVS, p.9 & 11). Dit gedrag verbaast enorm. Het ligt eerder in de lijn der verwachtingen dat u veiliger oorden opzoekt, indien u effectief een belofte die u maakte aan de Taliban niet zou nakomen. Integendeel, u ondernam niets omdat het probleem volgens u niet 'serieus' was (CGVS, p.12). Dat u zou zijn tegengehouden en bedreigd door de Taliban, die op de hoogte zijn van uw identiteit, en hier zodanig lichtzinnig mee bent omgesprongen is weinig ernstig te noemen in de gegeven omstandigheden. Uw vrouw zou bovendien vandaag de dag nog steeds in het dorp wonen, waar de Taliban volgens u nog steeds op zoek zijn naar u (CGVS, p.10). Ook dit slaat werkelijk nergens op. Men

moge verwachten dat ook zij reeds eerder veiliger oorden zou hebben opgezocht. Dit weinig aannemelijk gedrag ondermijnt op ernstige wijze het geloof in uw aangehaalde problemen.

Het is verder opvallend dat de Taliban nog nooit naar uw huis zouden zijn gekomen. Gezien zij volgens u bij dorpelingen naar u gaan vragen, lijkt het de logica zelve dat ze u dan ook bij u thuis komen zoeken (CGVS, p.10). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat er niemand thuis is buiten uw vrouw. Opnieuw geconfronteerd met het feit dat de Taliban niet kunnen weten dat u niet thuis bent, antwoordt u dat de Taliban niet zomaar zonder reden de huizen betreden (CGVS, p.11). Dit raakt kant noch wal. Indien de meest beruchte terroristische organisatie van Afghanistan naar u op zoek zou zijn, moge men wel verwachten dat ze u reeds thuis kwamen opzoeken en minstens een huiszoeking zouden uitvoeren. Daar eindigen uw weinig aannemelijke verklaringen niet. U verklaart dat de Taliban u tegenhielden en u voor de keuze plaatsten om te stoppen met werken of om verder te doen en hen dan van informatie te voorzien. Dergelijke keuze doet de wenkbrauwen fronsen. Men moge verwachten dat ze van u onmiddellijk eisen dat u verder blijft werken en hen van informatie voorziet, gezien dit voor de Taliban veruit interessanter is. Verder kan men ook de nodige vraagtekens plaatsen bij de gemakkelijke manier waarop u de Taliban zou hebben afgewimpeld. U zei hen simpelweg dat u wel zou stoppen, en zonder enige garantie en/ of afspraak dat u uw belofte ook zou nakomen, kon u verder rijden. Dit is niet het doortastende gedrag waarvoor deze gewelddadige organisatie bekendstaat.

Enkele tegenstrijdigheden die doorheen uw verklaringen lopen ondermijnen verder het geloof in uw relaas. U verklaarde bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken), net zoals bij het CGVS, dat u werd tegengehouden door de Taliban en de keuze kreeg om te stoppen met werken of om voor hen te spioneren. U ging bij de DVZ verder door te verklaren dat u bedenktijd kreeg en dat u zich nadien moest gaan aanmelden (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd tijdens uw onderhoud op het CGVS, stelt u geen bedenktijd te hebben gekregen noch dat u zich ergens moest aanmelden (CGVS, p.12 & 13). Dit is een geheel andere voorstelling van het verloop van uw relaas. U ging bij de DVZ verder door te verklaren dat u na twee maanden thuis een dreigbrief ontving (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Opnieuw opvallend, gezien u bij het CGVS verklaart dat de dreigbrief via de geestelijke van de moskee werd overhandigd en daarna aan uw oom werd gegeven (CGVS, p.11). U beargumenteert dat dit geen tegenstrijdige verklaringen zijn, uw oom zou u namelijk de brief thuis hebben overhandigd (CGVS, p.13). Dit is geen afdoende verklaring. Indien deze brief werkelijk via de geestelijke van de moskee aan uw oom werd bezorgd, moge men verwachten dat u daar bij de DVZ ook melding van had gemaakt. Uw tegenstrijdige verklaringen zijn andermaal een bevestiging dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen.

Nog andere zaken onderstrepen het ongeloofwaardige karakter van uw relaas. U verklaart dat uw oom na uw vertrek een keer werd tegengehouden door de Taliban met de vraag waar u zich zou bevinden. Gevraagd wanneer dit gebeurde, antwoordt u eerst het niet te weten om daarna te stellen dat het tien of vijftien dagen geleden was (CGVS, p.10). U verliet Afghanistan in asad 1398 (=juli/augustus 2019). Dat de Taliban bijna anderhalf jaar zouden wachten om bij uw oom naar u te gaan vragen is, indien ze werkelijk op zoek zouden zijn naar u, niet serieus te noemen. Men moge verwachten dat ze dat eerder deden. U kan bovendien niet eens met zekerheid zeggen door hoeveel leden van de Taliban uw oom zou aangesproken geweest, nochtans bezwaarlijk een detail te noemen (CGVS, p.10). Verder wordt gewezen op uw verklaring als zou u uw werkgever of collega's niet hebben ingelicht over de problemen die u zou hebben gekend met de Taliban (CGVS, p.13). Gezien u voor de Afghaanse politie werkte, ligt het in de lijn der verwachtingen dat u dat wel deed. U stelt dat het geen zin had, men zou toch niets hebben kunnen ondernemen (CGVS, p.13). Ook al zouden de politiediensten niet bij machte zijn om iets te ondernemen, lijkt het nog steeds logisch dat u ook uw collega's inlicht gezien ook zij mogelijks bedreigingen of confrontaties hadden kunnen verwachten.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met de Taliban.

Wat betreft uw tewerkstelling voor de nationale politie, dient opgemerkt dat uw werkzaamheden op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U was in Kabul twee jaar verantwoordelijk voor enkele controleposten tot u ging werken voor de 'algemene beschermingsdienst'. Na een logistieke functie begon u er te werken voor één van de voorzitters van de vele departementen. U voerde zijn bewakers aan en stond de voorzitter altijd bij, ook in zijn verplaatsingen naar de provincie Maidan-Wardak. Toen de voorzitter stopte met zijn functie in 1394 (=2015/2016) was u een jaar werkloos. Hierna begon u te werken voor politiezone 11 te Kabul, u was verantwoordelijk voor de bewaking van de poort. U stond aan het hoofd van de drie of vier bewakers. Dit deed u tot aan uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 4-9). U bent altijd 'saterman' gebleven, de laagste rang, net boven soldaat, en zou in al die jaren voor de politie nooit betrokken zijn geweest bij een vuurgevecht. U verklaart nooit een lid van de Taliban te hebben gearresteerd noch van een andere gewapende groepering. In al die jaren bent u in grootstedelijk gebied in controle van de overheid, met name Kabul, tewerkgesteld gebleven. Het CGVS wijst op het lage profiel van de functies die u bekleedde. In de wetenschap dat duizenden Afghanen in

Kabul werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijk lage positie zouden viseren en met de dood bedreigen. Uw eigenste ervaringen lijken dit bovendien te bevestigen. De enige bedreigingen die u aanhaalt bij de Belgische asielinstanties worden, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig geacht. Uw voormalige werkzaamheden volstaan daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweerde vrees niet geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten,

of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, (pag. 1-54 en 271-278, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten.

De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. De provincie wordt omschreven als een van de relatief rustige provincies in Afghanistan. De Taliban zijn er actief in een aantal districten, van waaruit zij aanvallen uitvoeren op de hoofdstad en de NAVO-faciliteit in Bagram. De aanwezigheid van ISKP werd ook opgemerkt na één incident dat aan de groep werd toegeschreven, met name een raketaanval op de luchtmachtbasis te Bagram in april 2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het geweld dat er plaatsvindt, is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard. Het betreft enerzijds aanvallen van opstandelingen (hoofdzakelijk de taliban) op militaire controleposten, op konvooien en op militaire basissen, alsook doelgerichte moorden op leden van het leger, de politie en het NDS. Het ANDSF voert er ook antiterreuroperaties uit. Verder wordt melding gemaakt van raketaanvallen van de taliban op de militaire basis te Bagram, op zendmasten en op controleposten. Het

gros van de incidenten waarbij gebruik gemaakt wordt van berrmbommen of IED's was eveneens gericht op de Afghaanse veiligheidsdiensten. ACLED registreerde voorts lucht-/droneaanvallen uitgevoerd door het Afghaanse leger en de NAVO. Tijdens de verslagperiode werd er amper melding gemaakt van intern ontheemden (IDP's) die de provincie verlaten omwille van conflictgerelateerd geweld.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Parwan ruw geschat 710.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 246 burgerslachtoffers vielen. 1/3 van de slachtoffers viel te betreuren bij een aanslag op een verkiezingsrally van president Ashraf Ghani in september 2019. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 26 en 50 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 187 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Parwan werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar het willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de veiligheidssituatie in Parwan sinds de publicatie voornoemde EASO Guidance Note weliswaar gewijzigd is, doch niet op een zodanige wijze dat dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. De provincie Parwan is een gebied waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon van de burger in de provincie Parwan kan slechts vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Parwan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Parwan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Parwan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw 'taskara' bevestigt uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Ook uw werkzaamheden, die u staaft met certificaten, foto's, een werkbade en een bankkaart, worden niet in twijfel getrokken. Wat betreft de bevestiging van uw problemen door de dorpsouderen en een dreigbrief van de Taliban, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allermist het geval is gebleken. Deze documenten zijn bovendien handgeschreven en kunnen door éénieder, eender waar of wanneer zijn opgesteld. De herkomst van dergelijke stukken kan onmogelijk worden nagegaan. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een manifeste appreciatiefout alsook op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij verwijst naar artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en stelt dat een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die door haar werd voorgelegd, hetgeen *in casu* niet correct werd gedaan. Zij betoogt dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken.

2.3. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de *“Toekenning van de vluchtelingstatus of de subsidiaire bescherming op basis van de problemen met de Taliban”* en de geloofwaardigheid van haar relaas. Zij meent dat de grieven van de verwerende partij niet draagkrachtig zijn en dat zij een oprechte inspanning heeft geleverd om haar verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken. Zij betoogt dat er voldoende elementen zijn om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen, temeer daar twee essentiële elementen van haar relaas, met name haar regio van herkomst en haar tewerkstelling, niet in twijfel worden getrokken door de verwerende partij, hetgeen volgens haar een belangrijk bewijs is van haar goede trouw. Zij wijst er verder op dat uit de richtlijnen van UNHCR blijkt dat mensen die voor de nationale politie werken tot een risicogroep behoren, doch dat daarbij geen onderscheid wordt gemaakt tussen “high” en “low” level collaborators. Zij vraagt zich af of haar profiel als zodanig de vluchtelingenstatus rechtvaardigt. Zij merkt op dat noch artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), noch artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet het bestaan van vroegere vervolgingen vereisen om het risico op onmenselijke en vernederende behandeling vast te stellen. Zij betoogt dat het aannemelijk is dat zij omwille van haar werk problemen heeft gehad en stelt: *“Zijn relaas is overall geloofwaardig”*. Zo er nog onduidelijkheden bestaan, meent de verzoekende partij dat hetzij verder onderzoek is vereist, hetzij haar het voordeel van de twijfel dient te worden gegund. Zij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State.

Vervolgens stelt de verzoekende partij *“Aangaande de houding van verzoeker na de eerste benadering”* als volgt in haar verzoekschrift:

“De verwerende partij verwijt verzoeker een onlogisch gedrag gezien de gevaarlijkheid van de Taliban, namelijk dat hij blijft werken en evenmin verhuisde.

Verzoeker wenst de situatie te verduidelijken. Ter herinnering werd hij met een keuze geconfronteerd: hetzij zijn werk te stoppen, hetzij voor de Taliban te spionneren.

Wegens de socio-economische omstandigheden in Afghanistan kon verzoeker zijn baan niet zo verlaten. Anders zou hij geen geld verdienen om zijn familie te ondersteunen. De kansen om een nieuw werk te vinden waren immers zeer laag. Mensen zouden ook vragen waarom hij met zijn werk stopte. Aan de andere kant, wilde hij niet voor hen spionneren, gezien de problemen dat het zou kunnen creëren.

Hij wist uiteindelijk niet echt wat te zeggen tegen de Taliban, en besloot te zeggen dat hij zijn baan zou verlaten. Voor de bovenstaande redenen heeft hij echter zijn baan niet verlaten. Omdat het mensen van het dorp waren, hoopte hij dat hij niet meteen in ernstige problemen zou komen en dat hij eerste een andere waarschuwing zou krijgen. Verzoeker wenst hier te verwijzen naar de Afghaanse context en het feit dat de Taliban hun dreigementen niet altijd rechtstreeks uitvoeren.

Toen hij de dreigbrief ontving, besepte hij dat hij het probleem serieus moest nemen en daarom besloot hij te verhuizen.

Voor de bovenstaande redenen, vindt verzoeker de grief van het CG VS te strikte en zijn gedrag niet volledig onlogisch.”

Verder stelt de verzoekende partij *“Aangaande het feit dat de vrouw van verzoeker nog in het dorp woont”* als volgt in haar verzoekschrift:

“Volgens verzoeker, omdat ze een vrouw was, loopt ze geen echte risico. Nadat ze op de hoogte van zijn vlucht naar het buitenland werden gebracht, liep zij echt geen gevaar meer omdat de Taliban hadden wat zij wilden, namelijk dat verzoeker zijn baan zou opgeven.”

Met betrekking tot de houding van de taliban stelt de verzoekende partij als volgt in haar verzoekschrift:

“Over het feit dat de Taliban hem de keuze geven tussen zijn baan te verlaten of voor hen te spionneren, zijn huis niet doorzochten en wachtten meer dan een jaar om zijn oom te benaderen, heeft verzoeker geen antwoord. Hij behoort immers niet tot de Taliban en heeft over hun beslissingen met hen niet gesproken. Verzoeker is echter van mening dat dit argumentatie van het CGVS vooral subjectief is, en

op geen enige objectieve informatie wordt gegrond. Als gevolg zijn de twee grieven in dit verband niet draagkrachtig.

Wat betreft het feit dat ze hem laten vertrekken zonder waarborg, wenst verzoeker opnieuw te benadrukken dat hij met zijn zwangere vrouw op weg naar de dochter was. Bovendien gezien de aanwezigheid van de Taliban in de regio en het feit dat ze wisten waar verzoeker woonde, hadden ze geen waarborg nodig. Zou hij aan hun eisen niet voldoen, zouden ze hebben geweten en konden ze hem terugvinden. Rekening houdend met deze elementen is verzoeker van mening dat het aannemelijk is dat de Taliban geen waarborgen op die dag vroegen."

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS, bevestigt de verzoekende partij haar verklaringen zoals afgelegd op het CGVS, namelijk dat de taliban haar geen bedenktijd gaven en dat de dreigbrief in de moskee werd afgegeven. Zij wijst op de omstandigheden waarin het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvindt en die vaak heel moeilijk en frustrerend zijn en zij stelt dat verzoekers om internationale bescherming vaak onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten. Zij wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming vaak nog geen advocaat hebben ontmoet en dat ze de noodzaak niet inzien om hun verklaringen te laten herlezen, voorzichtig te zijn met wat in de vragenlijst wordt geschreven en alle relevante aspecten van hun verzoek om internationale bescherming te presenteren. Zij stelt dat ze soms verplicht zijn om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen of zonder dat de tolk het herleest. Zij stelt tevens dat veel verzoekers om internationale bescherming pas tijdens het onderhoud op het CGVS fouten, correcties en omissies met betrekking tot de vragenlijst melden en dat velen documenten ondertekenen zonder ze te lezen. Daar zij niet worden bijgestaan door een advocaat tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, is het onmogelijk om te controleren op welke manier dit interview plaatsvond, aldus de verzoekende partij. Zij meent dat de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van de vragenlijsten. Zij acht deze grief van de verwerende partij te streng en meent dat deze moet worden verworpen.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij niet weet hoeveel talibanleden haar oom benaderden, meent de verzoekende partij dat deze grief van de verwerende partij te strikt is. Zij wijst erop dat zij wel op alle andere vragen kon antwoorden en stelt dat het aantal talibanleden dat haar oom aansprak, een detail is dat zij niet precies heeft onthouden. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de datum waarop de taliban haar oom benaderden, stelt de verzoekende partij dat zij niet met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd. Zij wijst op artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het Verslag aan de Koning van dit artikel en stelt dat de *protection officer* ertoe verplicht was haar met deze tegenstrijdigheid te confronteren om zeker te zijn van de relevantie ervan. Zij stelt dat zij bereid is op alle vragen in dit verband te antwoorden.

Verder stelt de verzoekende partij "*Aangaande het feit dat hij zijn collega's niet waarschuwde*" als volgt in haar verzoekschrift:

"Verzoeker verklaart dat hij niet wou dat zijn werkgever wist van zijn problemen. De verwerende partij lijkt hier de Afghaanse context uit het oog te verliezen. Zoals hieronder uitgelegd zijn de Afghaanse autoriteiten niet in staat om verzoeker de nodige bescherming te bieden in zijn conflict met de taliban. De verwerende partij kan bijgevolg verzoeker niet kwalijk nemen dat hij zijn werkgever (de Afghaanse overheid) niet op de hoogte heeft gesteld van zijn problemen."

Tevens wijst de verzoekende partij erop dat zij de dreigbrief van de taliban heeft voorgelegd maar dat de verwerende partij deze aan de kant heeft geschoven omwille van de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Zij voert aan dat de Raad al heeft geoordeeld dat de corruptie en het feit dat de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming niet geloofwaardig werden geacht, de asielinstanties er niet van ontslaat om de echtheid van de documenten te onderzoeken. Zij citeert vervolgens uit verschillende arresten van de Raad en stelt dat de voorgelegde dreigbrief een belangrijk begin van bewijs vormt en bijgevolg door de asielinstanties dient te worden onderzocht.

2.4. Vervolgens wijst de verzoekende partij op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat, zo de Raad zou menen dat de vervolgingen ten aanzien van haar voldoende geloofwaardig en vastgesteld zijn, dit artikel moet worden toegepast. Zij betoogt dat er dan een vermoeden bestaat dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw zal worden vervolgd en dat de bewijslast wordt omgekeerd, doch dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat er geen risico meer bestaat dat de

ondergane vervolgingen in geval van terugkeer niet opnieuw zullen gebeuren of dat zij toegang heeft tot effectieve bescherming van de overheden. Zij citeert dienaangaande uit een arrest van de Raad.

2.5. In ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar de notie “internationaal of binnenlands gewapend conflict” in het arrest Diakité van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Zij merkt op dat haar herkomst uit het dorp “Hkhail” in het district Bagram van de provincie Parwan niet in twijfel wordt getrokken. Zij meent evenwel dat de verwerende partij een verkeerde of gedeeltelijke lezing heeft gemaakt van de beschikbare documenten en informatie.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij “*Als een mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa*” door de taliban zou kunnen worden beschouwd als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden, hetgeen in haar hoofd een risicoprofiel uitmaakt. Zij citeert dienaangaande uit drie rapporten. Zij wijst erop dat zij een lid is van de Afghaanse Nationale Politie, hetgeen eveneens een risicoprofiel uitmaakt. Zij citeert dienaangaande uit de richtlijnen van UNHCR van augustus 2018. Zij betoogt dat zij aldus persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging voortvloeiende uit het willekeurig geweld in de provincie Parwan in haar hoofd dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat zij in geval van terugkeer naar haar dorp Hassankhail een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan verwijst de verzoekende partij naar de richtlijnen van UNHCR van augustus 2018 en betoogt zij dat UNHCR stelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds 2014 erg is verslechterd. Zij citeert uit deze richtlijnen. Zij stelt dat ook OSAR, Amnesty International, Human Rights Watch en de ECRC hebben gewezen op de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, die veel gevolgen heeft voor de eerbiediging van de grondrechten. Zij citeert uit rapporten van deze organisaties. Zij wijst er verder op dat de discussies over een vredesakkoord de veiligheidssituatie niet fundamenteel hebben veranderd en citeert dienaangaande uit een artikel van UN News van 27 oktober 2020 en een rapport van Human Rights Watch. De verzoekende partij betoogt dat veel Europese landen “*mislukte Afghaanse asielzoekers*” terugsturen naar Afghanistan en dat dit een praktijk is die door Amnesty International en Human Rights Watch wordt veroordeeld. Zij citeert uit een arrest van de Raad en stelt dat de Raad oordeelde dat door Afghanen ingediende verzoeken om internationale bescherming met bijzondere voorzichtigheid moeten worden geanalyseerd. Zij meent dat een terugkeer naar Afghanistan slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden uitgevoerd. Zij wijst erop dat Afghanistan voor de tweede maal werd beschouwd als het minst vreedzame land ter wereld en citeert dienaangaande uit een internetartikel van het Institute for Economics and Peace en uit een rapport van OSAR. Zij besluit dat een terugkeer naar Afghanistan zou kunnen leiden tot een schending van “*Artikel 3*” en dat het risico is bevestigd door een aantal bronnen.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Parwan citeert de verzoekende partij uit het rapport “*Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report*” van EASO van september 2020. Zij stelt dat uit dit rapport blijkt dat burgers vaak door de incidenten worden getroffen, ook al zijn de aanvallen *a priori* doelgericht van aard, zodat het geweld in de provincie Parwan volgens haar als willekeurig kan worden bestempeld. Zij betoogt dat de veiligheidssituatie in Parwan sinds begin januari 2019 is verslechterd en dat er stijging is van het aantal aanvallen. Zij citeert uit voormelde COI van EASO, alsook uit een aantal internetartikelen inzake veiligheidsincidenten in de provincie Parwan in de laatste maanden. Zij wijst er ook op dat de scholen in de provincie werden gesloten. Zij betoogt dat deze kwalitatieve criteria even belangrijk zijn als het aantal gewelddincidenten of het aantal doden en citeert dienaangaande uit rechtsleer waarin wordt verwezen naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De verzoekende partij besluit dat een terugkeer voor haar helemaal niet mogelijk is omdat het district Bagram in de provincie Parwan niet veilig is voor burgers.

2.6. De verzoekende partij besluit als volgt in haar verzoekschrift: “*IN CONCLUSIE, ten gevolge van het bovenstaande, moet er worden beoordeeld dat de argumenten van het CG VS onvoldoende, inadequaaf en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen wat betreft zijn problemen met de Taliban.*”

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CG VS terug te sturen voor verder onderzoek van zijn problemen met de Taliban.

De verzoekende partij is echter van mening dat de verklaringen van verzoeker moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Rekening houdend met het voortdurende geweld gepleegd door de Taliban tegen de politieleiden, is de verzoekende partij ook van mening dat er well een hoog risico van vervolging bestaat ten aanzien van

de politieleden. De verzoekende partij meent dus dat verzoeker een huidige, legitieme en gegronde vrees heeft voor vervolgingen in geval van terugkeer wegens zijn functie in de nationale politie. Ten slotte, rekening houdend met de veiligheidssituatie in de Parwan provincie, zijn er ook genoeg elementen om zijn vrees voor ernstige schade in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen. De verzoeker moet als gevolg een bescherming krijgen.”

2.7. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- het rapport “Country Policy and Information Note. Afghanistan: Anti-government Elements” van het UK Home Office van augustus 2019 (stuk 3),
- het rapport “Afghanistan: situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul” van Asylos van augustus 2017 (stuk 4),
- het rapport “UNHCR Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van UNHCR van 19 april 2016 (stuk 5),
- het rapport “UNHCR Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van UNHCR van 30 augustus 2018 (stuk 6),
- het rapport “Afghanistan: les conditions de sécurité actuelles” van OSAR van 12 september 2019 (stuk 7),
- het rapport “Afghanistan. Rapport annuel 2019” van Amnesty International van 10 februari 2020 (stuk 8),
- het rapport “Civilians Are Losing the War in Afghanistan” van Human Rights Watch van 14 september 2018 (stuk 9),
- het rapport “Afghanistan. Events of 2019” van Human Rights Watch (stuk 10),
- het rapport “Joint Statement: Afghanistan is Not Safe: the Joint Way Forward Means Two Steps Back” van ECRE van 15 september 2020 (stuk 11),
- het rapport “Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report” van EASO van september 2020 (stuk 12),
- het artikel “En Afghanistan, les pourparlers de paix n’ont pas fait ralentir le nombre de victimes civiles (ONU)” van UN News van 27 oktober 2020 (stuk 13),
- het rapport “Global Peace Index 2020” van het Institute for Economics and Peace (stuk 14),
- het rapport “Afghanistan: profils à risque” van OSAR van 12 september 2019 (stuk 15),
- het artikel “4 Civilians, Soldier Killed in Taliban Attack in Parwan” van ToloNews van 27 augustus 2020 (stuk 16),
- het artikel “4 Security Force Members Killed in Parwan Clashes” van ToloNews van 13 juli 2020 (stuk 17),
- het artikel “2 Doctors Abducted by Gunmen in Parwan” van ToloNews van 29 december 2020 (stuk 18), en
- het rapport “Afghan War Casualty Report: December 2020” van The New York Times van 10 december 2020 (stuk 19).

3. De verwerende partij brengt een nota met opmerkingen bij waarin zij onder meer stelt als volgt: “2.3.1. Verzoekende partij stelt dat er twee essentiële elementen in haar relaas zijn die niet twijfel worden getrokken door het CGVS met name zijn herkomst en haar werk. Zij verwijst naar de beschikbare informatie dat mensen die voor de nationale politie werken tot een risico groep behoren zonder onderscheid tussen een high en low profiel. De aanwezigheid van een vroegere vervolging is een vermoeden ten gunste van de asielzoeker Volgens verzoekende partij is het aannemelijk dat zij door haar werk problemen heeft gehad.

Verzoekende partij wijst er terecht op dat in casu niet wordt getwijfeld aan haar tewerkstelling bij de Afghaanse nationale politie en haar afkomst uit de provincie Parwan. Verweerder merkt evenwel op dat de verwijzing naar informatie waaruit blijkt dat zij als politieagent een risicoprofiel loopt (stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift) evenwel niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet op ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas in gebreke, (naar analogie RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvV, nr. 185 160 van 6 april 2017; RvV, nr. 196 642 van 14 december 2017). Verweerder volhardt ten deze in de motivering van de bestreden beslissing : Wat betreft uw tewerkstelling voor de nationale politie, dient opgemerkt dat uw werkzaamheden op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U was in Kabul twee jaar verantwoordelijk voor enkele controleposten tot u ging werken voor de ‘algemene beschermingsdienst’. Na een logistieke functie begon u er te werken voor één van de voorzitters van de vele departementen. U voerde zijn

bewakers aan en stond de voorzitter altijd bij, ook in zijn verplaatsingen naar de provincie Maidan-Wardak. Toen de voorzitter stopte met zijn functie in 1394 (=2015/2016) was u een jaar werkloos. Hierna begon u te werken voor politiezone 11 te Kabul, u was verantwoordelijk voor de bewaking van de poort. U stond aan het hoofd van de drie of vier bewakers. Dit deed u tot aan uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 4-9). U bent altijd 'saterman' gebleven, de laagste rang, net boven soldaat, en zou in al die jaren voor de politie nooit betrokken zijn geweest bij een vuurgevecht. U verklaart nooit een lid van de Taliban te hebben gearresteerd noch van een andere gewapende groepering. In al die jaren bent u in grootstedelijk gebied in controle van de overheid, met name Kabul, tewerkgesteld gebleven. Het CGVS wijst op het lage profiel van de functies die u bekleedde. In de wetenschap dat duizenden Afghanen in Kabul werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijk lage positie zouden viseren en met de dood bedreigen. Uw eigenste ervaringen lijken dit bovendien te bevestigen. De enige bedreigingen die u aan haait bij de Belgische asielinstanties worden, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig geacht. Uw voormalige werkzaamheden volstaan daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

2.3.2. Na verdere doorlezing van het verzoekschrift stelt verweerder vast dat verzoekende partij er middels haar verzoekschrift niet in slaagt om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Verweerder benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijft. Verweerder stelt vast dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift (mbt de gedane vaststellingen omtrent zijn onlogisch gedrag; de echtgenote; de houding van de Taliban; de niet waarschuwing aan de collega's) louter beperkt tot het herhalen/volharden van het vluchtrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van post factum-verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses. Zij laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen te herstellen (naar analogie RvV nr. 207 491 van 2 augustus 2018).

2.3.2.1 Daar waar verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden (mbt de dreigbrief) wijt aan de gehele omstandigheden op de DVZ en volhardt in haar verklaringen afgelegd op het CGVS merkt verweerder vooreerst op dat de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen. Zij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoekende partij heeft dit echter nagelaten en heeft haar verklaring ondertekend waarmee zij heeft bevestigd dat haar verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekende partij heeft geen enkele melding gemaakt van misverstanden, fouten of verwarring tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekende partij maakt pas in het verzoekschrift voor het eerst in algemene termen een opmerking over het verloop van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze opmerking is dan ook laattijdig. Voorts merkt verweerder op dat het volharden en het louter verwijzen naar één versie van haar verklaringen niet van aard is om de vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend persoonlijk onderhoud of opeenvolgende vraagstelling, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken (naar analogie RvV, nr. 197 833 van 11 januari 2018).

2.3.2.2. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing een schending bevat van artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 waar zij stelt tijdens het persoonlijk onderhoud niet te zijn geconfronteerd met de "tegenstrijdigheden" met betrekking tot haar oom (pg 2 onderaan de bestreden beslissing).

Artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 stelt immers dat indien de ambtenaar tijdens het persoonlijk onderhoud tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming ontbreken, hij de verzoeker in de loop van het persoonlijk onderhoud in de gelegenheid stelt om hier uitleg over te geven. In casu bevatten de door verzoekende partij betwiste passage in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheid stricto sensu maar werd dit omschreven als een ongeloofwaardigheden en vormen veeleer een appreciatie van de aannemelijkheid van de verklaringen van verzoekende partij en de resultaten van opzoekingswerk verricht na het persoonlijk onderhoud. Verweerder herneemt het gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing aangaande dit aspect Nog andere zaken onderstrepen het ongeloofwaardige karakter van uw relaas. U verklaart dat uw oom na uw vertrek een keer werd tegengehouden door de Taliban met de vraag waar u zich zou bevinden. Gevraagd wanneer dit gebeurde, antwoordt u eerst het niet te weten om daarna te stellen dat het tien of vijftien dagen geleden was (CGVS, p.10). U verliet Afghanistan in asad 1398 (=juli/augustus 2019). Dat de Taliban bijna anderhalf jaar zouden wachten om bij uw oom naar u te gaan vragen is, indien ze werkelijk op zoek zouden zijn naar u, niet serieus te noemen. Men moge verwachten dat ze dat eerder deden. U kan bovendien niet eens met zekerheid zeggen door hoeveel leden van de Taliban uw oom

zou aangesproken geweest, nochtans bezwaarlijk een detail te noemen (CGVS, p.10). Verder wordt gewezen op uw verklaring als zou u uw werkgever of collega 's niet hebben ingelicht over de problemen die u zou hebben gekend met de Taliban (CGVS, p.13). Gezien u voor de Afghaanse politie werkte, ligt het in de lijn der verwachtingen dat u dat wel deed. U stelt dat het geen zin had, men zou toch niets hebben kunnen ondernemen (CGVS, p.13). Ook al zouden de politiediensten niet bij machte zijn om iets te ondernemen, lijkt het nog steeds logisch dat u ook uw collega's inlicht gezien ook zij mogelijks bedreigingen of confrontaties hadden kunnen verwachten.

Bovendien schrijft geen enkele rechtsregel voor dat de Commissaris-generaal de verzoekende partij vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Volledigheidshalve wijst verweerder er op dat hoger aangehaald artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 enkel betrekking heeft op tegenstrijdigheden dewelke tijdens het persoonlijk onderhoud naar boven komen. Het is evenwel niet steeds mogelijk reeds ten tijde van een persoonlijk onderhoud elke verklaring in strijd met eerder afgelegde verklaringen ..'ast te stellen, terwijl verzoekende partij als enige persoon in principe wél kan weten wat zij eerder heeft verklaard. Genoemd artikel voorziet overigens geen sanctie in geval werd nagelaten de verzoekende partij te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die zij heeft afgelegd. In casu betreft het zelfs geen tegenstrijdigheden (zoals wordt aangehaald in het verzoekschrift) maar werd het ongeloofwaardig karakter met betrekking tot de verklaringen van zijn oom beklemtoont.

2.3.2.3. Verzoekende partij stelt dat zij de dreigbrief van de taliban heeft neergelegd. Zij wijst erop dat aangaande de authenticiteit van Afghaanse documenten de Raad reeds heeft geoordeeld dat corruptie en het feit dat de verklaringen van verzoekende partij niet geloofwaardig werden geacht, dit de asielinstanties niet ontslaat van de verplichting om de echtheid van de documenten te onderzoeken.

Waar verzoekende partij stelt dat zij de dreigbrief van de Taliban (dewelke vertaald werd tijdens het persoonlijk onderhoud) heeft neergelegd merkt verweerder vooreerst op dat documenten immers enkel een ondersteunde werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en vermogen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen, wat in casu, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie gevoegd aan deze nota blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan (bijlage 1, COI focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partij dreigbrief (naar analogie RvV, nr. 214 311 van 19 december 2018).

Verweerder merkt bijkomend op dat van verzoekende partij daarnaast mag verwacht worden dat zij de inhoud van de dreigbrief, die de directe oorzaak van haar problemen en haar vlucht uit Afghanistan vormen, uitvoerig kan toelichten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud (p.13) verklaarde verzoekende partij het volgende : "De brief is geschreven, zoals ze me mondeling zeiden, dat ik moest stoppen met mijn activiteiten voor de ongelovige diensten, voor de overheid. Of je moet bij ons komen werken. "

Verweerder merkt op dat nergens uit de vertaling van de dreigbrief blijkt dat verzoekende partij bij de Taliban zou moeten werken. Verweerder herneemt de vertaling van de dreigbrief integraal : 'Tolk: P., de zoon van M.S., bewoner van het dorp Hussainkhail, district Bagram, provincie Parwan. Je werd tewerkgesteld bij de ongelovige diensten van Kabul, als politieman. Door het Islamitische emiraat van AFG, militaire commissie, gewaarschuwd dat je uw job moest stopzetten. Maar dit deed je nog niet. Vandaag ben je door het Islamitische Emiraat, door de militairen, een doelwit. Bij deze werd ook aan de militairen van de Islamitische Emiraat van AFG op de hoogte een bevel gekregen dat als je in de provincies Parwan, Kapisa, opgepakt zou worden, je afgemaakt zou worden en ook je familie. Ook andere slaven van de ongelovigen zullen hierdoor een lesje leren. Dat ze niet meer durven voor de ongelovige diensten van Kabul te werken. "

Van verzoekende partij kan verwacht dat zij desbetreffend de nodige interesse aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van de dreigbrief te achterhalen en zich dit ook blijft herinneren. Deze brief vormt immers de kern van het asielrelaas van verzoekende partij, waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij er enigszins concrete en uitvoerige verklaringen over kan afleggen. Waar verzoekende partij aldus uitdrukkelijk stelt dat zij voor de Taliban moest werken blijkt alleszins niet uit de dreigbrief en doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas (analogie RvV, nr. 198 196 van 18 januari 2018). Bij nalezing van de vertaling van de brief blijkt trouwens dat er ook bedreigingen werden geuit ten aanzien van de familie terwijl de echtgenote van verzoekende partij nog steeds in het dorp woont en zij geen echt risico loopt volgens verzoekende partij.(zie p.6 punt ii van het verzoekschrift)

Wat er ook van zij, verweerder stelt vast dat het document (dreigbrief van de Taliban) in kwestie slechts een kopie betreft, handgeschreven is en door om het even wie kan geschreven/opgesteld zijn en waarvan de authenticiteit bij voorbaat niet valt te verifiëren. Kopieën hebben bovendien geen

bewijswaarde aangezien ze makkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren of te vervalsen zijn. Verweerder herhaalt dat de bewijswaarde van Afgaanse documenten dan ook bijzonder relatief is. Zij kunnen een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij zetten doch kunnen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas herstellen, (cfr supra)

Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, benadrukt verweerder ten slotte dat de geciteerde rechtspraak geen bindende precedentswaarde heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Verzoekende partij dienen haar vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken, doch blijven hiertoe manifest in gebreke (naar analogie RvV, nr. 210 530 van 4 oktober 2018).

Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een verzoeker om internationale bescherming reeds werd vervolgd of ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gezien aan de totaliteit van het voorgehouden asielrelaas volstrekt geen geloof kan worden gehecht, wijste verweerder erop dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds weid vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan' zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen."

Verder bespreekt zij de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de provincie Parwan in het bijzonder. Zij voegt bij haar nota met opmerkingen de COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentfraude" van 14 januari 2021.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de

verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij voert aan dat zij door de taliban wordt bedreigd omwille van haar werk bij de Afghaanse politie. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): haar taskara, foto's, certificaten van haar werk, een werkbadge, een bankkaart, een brief van de dorpsoudsten ter bevestiging van haar voorgehouden problemen en een dreigbrief van de taliban.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de informatie toegevoegd aan de nota met opmerkingen van de verwerende partij blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert.

De taskara toont enkel de identiteit van de verzoekende partij aan. De foto's, de certificaten, de werkbadge en de bankkaart staven de tewerkstelling van de verzoekende partij bij de Afghaanse politie. Op basis van de bijgebrachte documenten samen met de afgelegde verklaringen wordt de tewerkstelling van de verzoekende partij bij de Afghaanse politie niet betwist. Deze stukken volstaan op zich niet om de verzoekende partij als vluchteling te erkennen.

Aan de voorgehouden brief van de dorpsoudsten kan slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden toegekend, daar een dergelijke handgeschreven brief door gelijk wie en gelijk waar en/of wanneer kan worden opgesteld. Deze brief bevestigt de problemen van de verzoekende partij met de taliban, maar blijkt geenszins hoe de dorpsoudsten hiervan op de hoogte gesteld werden en zij deze verklaringen op basis van een onafhankelijk onderzoek naar voren brengen.

Inzake de dreigbrief van de taliban wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij deze dreigbrief thuis ontving, terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat deze brief in de moskee werd afgegeven aan haar oom. Dat haar oom deze brief vervolgens bij haar thuis aan haar zou hebben overhandigd, vormt geenszins een afdoende verschoning voor deze tegenstrijdigheid. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift kritiek uit op het verloop van de interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken, dient vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de vragenlijst haar in het Pashtou werd voorgelezen, dat zij niets had toe te voegen, dat zij de vragenlijst ondertekende waarmee zij te kennen gaf dat de inhoud ervan met de werkelijkheid overeenstemt en dat zij doorheen haar persoonlijk onderhoud op het CGVS geen enkele melding maakte van problemen tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, ook niet toen zij met voormelde tegenstrijdigheid werd geconfronteerd (administratief dossier, stukken 4 en 7). De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig in haar verzoekschrift voorhouden dat er tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dermate ernstige problemen waren dat zij niet in staat was haar vluchtmotieven op bondige, doch volledige wijze uiteen te zetten. Verder wijst de commissaris-generaal er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud slechts een korte, onvolledige weergave kon geven van hetgeen in de dreigbrief werd geschreven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). De verzoekende partij verklaarde immers dat haar in de dreigbrief de keuze werd

gegeven tussen het stoppen met haar werk voor de politie of bij de taliban komen werken, terwijl uit de vertaling door de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat enkel wordt gesteld dat de verzoekende partij heeft geweigerd om haar werk voor de politie stop te zetten en dat zij en haar familie zullen worden afgemaakt indien zij worden opgepakt. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt, *quod non in casu*. Als zodanig wordt eens te meer afbreuk gedaan aan de bewijswaarde van de voorgelegde dreigbrief. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat haar echtgenote nog in het dorp kon blijven wonen omdat zij als vrouw geen echt risico loopt, terwijl uit de vertaling van de dreigbrief blijkt dat ook de familie van de verzoekende partij wordt bedreigd.

De door de verzoekende partij aan haar verzoekschrift gevoegde informatie (stukken 3-19) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoonlijke, individuele situatie. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. De verzoekende partij dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. Op basis van de afgelegde verklaringen en neergelegde documenten maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij voor de Afghaanse politie gewerkt heeft. Zowel uit de UNHCR guidelines van 30 augustus 2018 als uit de EASO guidance note van december 2020, blijkt dat een persoon die gelinkt is met of die beschouwd wordt als een persoon die steun verleent aan de overheid en/of de internationale gemeenschap, met inbegrip van de internationale militaire strijdkrachten, nood kan hebben aan internationale bescherming op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging of andere relevante grond. De overheid is immers in het algemeen in de onmogelijkheid om hen te beschermen van een dergelijke vervolging. Het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij dient dan ook in het licht van deze informatie te worden beoordeeld. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij bij de Afghaanse politie tewerkgesteld was volstaat echter niet. Uit voormelde rapporten van EASO en UNHCR blijkt dat zij een individualiseringsvereiste hanteren voor voormelde risicoprofielen. Het is aan de verzoekende partij om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat zij omwille van haar risicoprofiel(en) dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. *In casu* wordt een dergelijk risico niet aannemelijk gemaakt.

Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij, die verklaart dat de taliban wisten waar zij woont, de bedreigingen van de taliban aanvankelijk niet serieus nam en gewoon in haar dorp bleef wonen, temeer daar haar echtgenote heden nog steeds in hetzelfde dorp woont: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met de Taliban. Niet in het minst omdat uw relaas tal van onlogische verklaringen bevat. U verklaart op een dag te zijn tegengehouden door de Taliban en stelt dat ze op de hoogte waren van uw werkzaamheden, waar ze tegen gekant waren. Hoewel ze het niet expliciet vermeld hebben, stelt u zeker te zijn dat ze ook wisten waar u woonde. U zou hen gezegd hebben dat u zou stoppen met werken, wat u niet deed. U zou evenmin verhuisd zijn of uw familie in veiligheid hebben gebracht, jullie bleven in het dorp wonen (CGVS, p.9 & 11). Dit gedrag verbaast enorm. Het ligt eerder in de lijn der verwachtingen dat u veiliger oorden opzoekt, indien u effectief een belofte die u maakte aan de Taliban niet zou nakomen. Integendeel, u ondernam niets omdat het probleem volgens u niet ‘serieus’ was (CGVS, p.12). Dat u zou zijn tegengehouden en bedreigd door de Taliban, die op de hoogte zijn van uw identiteit, en hier zodanig lichtzinnig mee bent omgesprongen is weinig ernstig te noemen in de gegeven omstandigheden. Uw vrouw zou bovendien vandaag de dag nog steeds in het dorp wonen, waar de Taliban volgens u nog steeds op zoek zijn naar u (CGVS, p.10). Ook dit slaat*

werkelijk nergens op. Men moge verwachten dat ook zij reeds eerder veiliger oorden zou hebben opgezocht. Dit weinig aannemelijk gedrag ondermijnt op ernstige wijze het geloof in uw aangehaalde problemen."

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift poneert dat zij haar baan niet kon opgeven omdat zij anders geen geld zou verdienen om haar familie te onderhouden, dient vastgesteld dat zij hiervan geen enkele melding maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Het betreft dan ook een loutere *post factum*-bewering. Zij antwoordde tijdens dit onderhoud op de vraag waarom zij niet stopte met werken dat zij de bedreigingen van de taliban niet serieus nam (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Gelet op de Afghaanse context, waarin de taliban optreedt als een gewelddadige, terroristische organisatie, is dergelijke reactie op de bedreigingen van de taliban allerminst aannemelijk. Ook de bewering in onderhavig verzoekschrift dat de verzoekende partij dacht dat het bij een waarschuwing zou blijven omdat het mensen van het dorp waren, is een loutere *post factum*-bewering en gelet op de houding van de taliban in het Afghaanse conflict allerminst aannemelijk. Daarenboven blijkt dat de verzoekende partij woonachtig was in de provincie Parwan, maar dat zij in de hoofdstad Kaboel tewerkgesteld was. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat zij maatregelen genomen heeft om haar gezin veilig te stellen, wanneer zij bleef werken. Indien de verzoekende partij door de taliban bedreigd werd, kon dit redelijkerwijze van haar verwacht worden.

Waar zij in haar verzoekschrift stelt: *"Verzoeker wenst hier te verwijzen naar de Afghaanse context en het feit dat de Taliban hun dreigementen niet altijd rechtstreeks uitvoeren."*, laat zij na te verduidelijken op welke Afghaanse context zij doelt en/of waarop zij zich baseert om te stellen dat *"de Taliban hun dreigementen niet altijd rechtstreeks uitvoeren"*.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat haar echtgenote als vrouw geen echt risico loopt. Hiermee gaat ze voorbij aan het feit dat uit de vertaling van de voorgelegde dreigbrief tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat ook de familie van de verzoekende partij wordt bedreigd door de taliban (zie ook *supra*). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de verzoekende partij zou menen dat haar echtgenote geen gevaar zou lopen louter omdat zij een vrouw is. Waar zij bovendien stelt: *"Nadat ze op de hoogte van zijn vlucht naar het buitenland werden gebracht, liep zij echt geen gevaar meer omdat de Taliban hadden wat zij wilden, namelijk dat verzoeker zijn baan zou opgeven."*, dient vastgesteld dat de verzoekende partij er nooit eerder melding van maakten dat de taliban ervan op de hoogte zijn dat zij naar het buitenland vluchtte. Zij verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud immers dat haar oom, toen hij door de taliban werd aangesproken, zei dat hij niet wist waar de verzoekende partij was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Daarenboven blijkt uit de vertaling van de voorgelegde dreigbrief tijdens het persoonlijk onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13) dat de verzoekende partij wordt verweten haar werk bij de politie niet te hebben stopgezet en bijgevolg te zullen worden afgemaakt, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de taliban er zich mee tevreden zouden stellen dat de verzoekende partij door haar vlucht naar het buitenland aan hun eis heeft voldaan om haar werk stop te zetten.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat de taliban, die volgens haar verklaringen wisten waar zij woont, de verzoekende partij nooit bij haar thuis zijn komen zoeken, alsook dat het evenmin aannemelijk is dat de taliban de verzoekende partij de keuze zouden laten tussen het stopzetten van haar werk bij de Afghaanse politie of het overbrengen van informatie aan de taliban zonder zich van de medewerking van de verzoekende partij te vergewissen: *"Het is verder opvallend dat de Taliban nog nooit naar uw huis zouden zijn gekomen. Gezien zij volgens u bij dorpelingen naar u gaan vragen, lijkt het de logica zelve dat ze u dan ook bij u thuis komen zoeken (CGVS, p.10). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat er niemand thuis is buiten uw vrouw. Opnieuw geconfronteerd met het feit dat de Taliban niet kunnen weten dat u niet thuis bent, antwoordt u dat de Taliban niet zomaar zonder reden de huizen betreden (CGVS, p.11). Dit raakt kant noch wal. Indien de meest beruchte terroristische organisatie van Afghanistan naar u op zoek zou zijn, moge men wel verwachten dat ze u reeds thuis kwamen opzoeken en minstens een huiszoeking zouden uitvoeren. Daar eindigen uw weinig aannemelijke verklaringen niet. U verklaart dat de Taliban u tegenhielden en u voor de keuze plaatsten om te stoppen met werken of om verder te doen en hen dan van informatie te voorzien. Dergelijke keuze doet de wenkbrauwen fronsen. Men moge verwachten dat ze van u onmiddellijk eisen dat u verder blijft werken en hen van informatie voorziet, gezien dit voor de Taliban veruit interessanter is. Verder kan men ook de nodige vraagtekens plaatsen bij de gemakkelijke manier waarop u de Taliban zou hebben afgewimpeld. U zei hen simpelweg dat u wel zou stoppen, en zonder enige garantie en/ of afspraak dat u uw belofte ook zou nakomen, kon u verder rijden. Dit is niet het doortastende gedrag waarvoor deze gewelddadige organisatie bekendstaat."*

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij niet tot de taliban behoort. Bijgevolg kan ze niet weten waarom de talibs haar niet thuis hebben opgezocht en haar de keuze lieten tussen stoppen met haar werk of spioneren voor de taliban. Zij acht dit een subjectief oordeel van de commissaris-generaal. Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat de taliban een gewelddadige, terroristische organisatie zijn die er niet voor terugdeinzen om burgers te bedreigen en zelfs te vermoorden. Indien de taliban de verzoekende partij daadwerkelijk zouden viseren omwille van haar werk bij de Afghaanse politie en zij wisten waar zij woont, dan kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij haar thuis zouden komen opzoeken wanneer zij niet aan hun eisen heeft voldaan. De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift zelf op dat de taliban wisten waar zij woont en haar aldus konden terugvinden indien zij niet aan hun eisen zou voldoen, reden waarom zij volgens haar geen waarborg nodig hadden. Er kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat een goed georganiseerde groepering als de taliban de verzoekende partij niet louter voor de keuze zouden stellen tussen het opgeven van haar werk bij de politie of het spioneren voor de taliban en vervolgens haar gewoon zouden laten gaan zonder enige zekerheid te vergaren over de medewerkingsbereidheid van de verzoekende partij. Immers, door het bedreigen van een politiemedewerker nam de taliban een groot risico. Dat de verzoekende partij met haar zwangere echtgenote onderweg was, vormt geenszins een afdoende verschooning voor deze onaannemelijke gang van zaken. Te dezen wijst de Raad erop dat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat haar echtgenote ziek was toen zij onderweg naar de dokter door de taliban werd aangesproken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), hetgeen bezwaarlijk hetzelfde is als dat zij naar de dokter gingen omdat haar echtgenote zwanger was.

Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de verklaringen van de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet overeenstemmen met hetgeen zij verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS inzake het krijgen van bedenktijd, de vraag om zich aan te melden en het ontvangen van de dreigbrief: *“Enkele tegenstrijdigheden die doorheen uw verklaringen lopen ondermijnen verder het geloof in uw relaas. U verklaarde bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken), net zoals bij het CGVS, dat u werd tegengehouden door de Taliban en de keuze kreeg om te stoppen met werken of om voor hen te spioneren. U ging bij de DVZ verder door te verklaren dat u bedenktijd kreeg en dat u zich nadien moest gaan aanmelden (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd tijdens uw onderhoud op het CGVS, stelt u geen bedenktijd te hebben gekregen noch dat u zich ergens moest aanmelden (CGVS, p.12 & 13). Dit is een geheel andere voorstelling van het verloop van uw relaas. U ging bij de DVZ verder door te verklaren dat u na twee maanden thuis een dreigbrief ontving (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Opnieuw opvallend, gezien u bij het CGVS verklaart dat de dreigbrief via de geestelijke van de moskee werd overhandigd en daarna aan uw oom werd gegeven (CGVS, p.11). U beargumenteert dat dit geen tegenstrijdige verklaringen zijn, uw oom zou u namelijk de brief thuis hebben overhandigd (CGVS, p.13). Dit is geen afdoende verklaring. Indien deze brief werkelijk via de geestelijke van de moskee aan uw oom werd bezorgd, moge men verwachten dat u daar bij de DVZ ook melding van had gemaakt. Uw tegenstrijdige verklaringen zijn andermaal een bevestiging dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen.”*

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op de omstandigheden van de interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken, dient herhaald dat uit het administratief dossier blijkt dat de vragenlijst haar in het Pashtou werd voorgelezen, dat zij niets had toe te voegen, dat zij de vragenlijst ondertekende waarmee zij te kennen gaf dat de inhoud ervan met de werkelijkheid overeenstemt en dat zij doorheen haar persoonlijk onderhoud op het CGVS geen enkele melding maakte van problemen tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, ook niet toen zij met voormelde tegenstrijdigheid werd geconfronteerd (administratief dossier, stukken 4 en 7). De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig in haar verzoekschrift voorhouden dat er tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dermate ernstige problemen waren dat zij niet in staat was haar vluchtmotieven op bondige, doch volledige wijze uiteen te zetten. In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift volhardt in haar verklaringen zoals afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, komt zij niet verder dan het volharden in één versie van de vastgestelde tegenstrijdigheden, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheden niet ongedaan maakt.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden dat de verzoekende partij uiteenlopende verklaringen aflegt over het moment waarop haar oom door de taliban zou zijn aangesproken, dat het niet aannemelijk is dat de taliban anderhalf jaar zouden wachten alvorens haar oom aan te spreken en dat zij niet met zekerheid kan zeggen hoeveel talibanleden haar oom zouden hebben aangesproken, alsook dat het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij haar collega's niet inlichtte over de bedreigingen die zij van de taliban zou hebben ontvangen: *“Nog andere zaken onderstrepen het ongeloofwaardige karakter van uw relaas. U verklaart dat uw oom na uw vertrek*

een keer werd tegengehouden door de Taliban met de vraag waar u zich zou bevinden. Gevraagd wanneer dit gebeurde, antwoordt u eerst het niet te weten om daarna te stellen dat het tien of vijftien dagen geleden was (CGVS, p.10). U verliet Afghanistan in asad 1398 (=juli/augustus 2019). Dat de Taliban bijna anderhalf jaar zouden wachten om bij uw oom naar u te gaan vragen is, indien ze werkelijk op zoek zouden zijn naar u, niet serieus te noemen. Men moge verwachten dat ze dat eerder deden. U kan bovendien niet eens met zekerheid zeggen door hoeveel leden van de Taliban uw oom zou aangesproken geweest, nochtans bezwaarlijk een detail te noemen (CGVS, p.10). Verder wordt gewezen op uw verklaring als zou u uw werkgever of collega's niet hebben ingelicht over de problemen die u zou hebben gekend met de Taliban (CGVS, p.13). Gezien u voor de Afghaanse politie werkte, ligt het in de lijn der verwachtingen dat u dat wel deed. U stelt dat het geen zin had, men zou toch niets hebben kunnen ondernemen (CGVS, p.13). Ook al zouden de politiediensten niet bij machte zijn om iets te ondernemen, lijkt het nog steeds logisch dat u ook uw collega's inlicht gezien ook zij mogelijks bedreigingen of confrontaties hadden kunnen verwachten."

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat het aantal talibanleden dat haar oom aansprak, een detail is dat zij niet heeft onthouden en dat zij op alle andere vragen wel heeft kunnen antwoorden. Redelijkerwijze kan evenwel worden verwacht, indien de verzoekende partij niet onthouden heeft hoeveel talibanleden haar oom hadden aangesproken, zij dit ook zo tijdens haar persoonlijk onderhoud zou aangeven wanneer haar hiernaar wordt gevraagd, *quod non*. Daarenboven zou dit incident zich tien of vijftien dagen voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud hebben voorgedaan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat het tijdsverloop sedertdien het de verzoekende partij zou bemoeilijken om details hierover te kunnen uiteenzetten tijdens het persoonlijk onderhoud. Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheid inzake het moment waarop haar oom werd aangesproken door de taliban, dient vastgesteld dat de commissaris-generaal er in zijn nota met opmerkingen terecht op wijst dat het niet zozeer om tegenstrijdige dan wel uiteenlopende verklaringen gaat. De verzoekende partij verklaarde immers eerst niet te weten wanneer haar oom werd aangesproken om vervolgens te stellen dat dit tien of vijftien dagen geleden was. Gelet op het korte tijdsverloop tussen het persoonlijk onderhoud en het incident met haar oom, is het niet aannemelijk dat de verzoekende partij aanvankelijk beweerde niet te weten wanneer dit incident plaatsvond. Bovendien dient erop gewezen dat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te "sturen", alsook dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om, zo dit al mogelijk zou zijn, de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Het feit dat de verzoekende partij niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl de verzoekende partij als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld. Te dezen wijst de Raad erop dat het, gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, allerminst ernstig is dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij bereid is om op alle nodige vragen in dit verband te antwoorden. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog stelt dat zij niet wou dat haar werkgever op de hoogte was van haar problemen, laat zij na te verduidelijken waarom zij dit niet wenste. Gelet op de Afghaanse context kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat zij haar collega's zou trachten te informeren, al was het maar om hen te waarschuwen voor eventuele problemen die zij zelf met de taliban zouden kunnen ondervinden ook al zou haar werkgever haar geen effectieve bescherming hebben kunnen bieden tegen de bedreigingen die zij zelf zou hebben ondervonden.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij "*Als een mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa*" door de taliban zou kunnen worden beschouwd als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden, stelt de Raad vast dat uit de "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 en de EASO guidance note van december 2020 weliswaar blijkt dat personen die na een verblijf in het Westen terugkeren naar Afghanistan *kunnen* worden geconfronteerd met achterdocht en bedreigingen omdat hen verwesterde waarden en normen worden aangemeten, doch er wordt ook gesteld dat bij de beoordeling van dit risicoprofiel rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (UNHCR guidelines p. 48: "[...]

depending on the individual circumstances of the case [...]”). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat iedere Afghaan die na een verblijf in Europa terugkeert naar zijn land van herkomst nood heeft aan internationale bescherming. De landeninformatie toegevoegd in het verzoekschrift, waaronder het rapport “Afghanistan: situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul” van Asylos van augustus 2017, laten niet toe anders te oordelen. Ook uit de informatie bijgebracht door de verzoekende partij blijkt dat er een individualiseringsvereiste is. De verzoekende partij dient dan ook *in concreto* aannemelijk te maken dat zij louter omwille van haar verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming, doch zij blijft hier in gebreke. Zij komt immers niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in haar nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat de verzoekende partij er niet in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.5. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas toont de verzoekende partij niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan zij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

7.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de hierboven weergegeven EASO landenrapporten en de EASO Guidance Note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Hassankhail gelegen in het district Bagram van de provincie Parwan, dient de situatie in het district Bagram gelegen in de provincie Parwan onderzocht te worden.

Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de nota met opmerkingen van de verwerende partij gesteld als volgt:

“*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation - september 2020, pag. 1-54 en 271-278. https://www.CQvs.be/sites/default/files/rapporten/EASO_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten.*”

De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. De provincie wordt omschreven als een van de relatief rustige provincies in Afghanistan. De Taliban zijn er actief in een aantal districten, van waaruit zij aanvallen uitvoeren op de hoofdstad en de NAVO-faciliteit in Bagram. De aanwezigheid van ISKP werd ook opgemerkt na één incident dat aan de groep werd toegeschreven, met name een raketaanval op de luchtmachtbasis te Bagram in april 2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het geweld dat er plaatsvindt, is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard. Het betreft enerzijds aanvallen van opstandelingen (hoofdzakelijk de taliban) op militaire controleposten, op konvoien en op militaire basissen, alsook doelgerichte moorden op leden van het leger, de politie en het NDS. Het ANDSF voert er ook anti- terreuroperaties uit. Verder wordt melding gemaakt van raketaanvallen van de taliban op de militaire basis te Bagram, op zendmasten en op controleposten. Het gros van de incidenten waarbij gebruik gemaakt wordt van berymbommen of IED's was eveneens gericht op de Afghaanse veiligheidsdiensten. ACLED registreerde voorts lucht'/droneaanvallen uitgevoerd door het Afghaanse leger en de NAVO. Tijdens de verslagperiode werd er amper melding gemaakt van intern ontheemden (IDP's) die de provincie verlaten omwille van conflictgerelateerd geweld.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Parwan ruw geschat 710.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 246 burgerslachtoffers vielen. 1/3 van de slachtoffers viel te betreuren bij een aanslag op een verkiezingsrally van president Ashraf Ghani in september 2019. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 26 en 50 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 187 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Parwan werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Parwan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Parwan willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De informatie die verzoekende partij bijbrengt, is niet van aard om aan te tonen dat de door de commissaris- generaal gehanteerde (recentere) informatie onjuist of achterhaald is en dat erzieh een andere conclusie opdringt. Integendeel, de informatie van verzoekende partij ligt in dezelfde lijn als deze van het Commissariaat-generaal."

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Parwan, indeelt bij: "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Parwan, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD." (EASO Guidance Note van december 2020, p. 145). Verder blijkt dat de provincie Parwan sedert 2013 wordt beschouwd als "poppy-free" (EASO COI Report: Afghanistan Security Situation – september 2020, p. 272).

In andere woorden, de provincie Parwan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Parwan ligt in dezelfde lijn.

De provincie Parwan is ook op een bereikbaar vanuit de internationale luchthaven van Kabul via de snelweg Kabul-Noord. Aan de grens tussen Baghlan en Parwan, leidt de snelweg door de beruchte overvolle Salang tunnel. Volgens AAN is de Kabul-North Highway van cruciaal belang voor het militaire succes van de regeringstroepen, omdat AGE's in staat zijn de verplaatsing van munitie en troepen te belemmeren door de snelweg te blokkeren, zoals zij deden, bijvoorbeeld na een aanval op een

controlepost in Pul-e Khumri op 4 december 2019. In een gesprek met Landinfo in oktober 2019 beschreef een internationale bron het traject op Highway One tussen Kabul en Pul-e Khumri als voldoende veilig, ook voor internationale reizigers. De veiligheid langs de snelweg is ook van cruciaal belang voor de energievoorziening van Kabul, aangezien de elektriciteitstransmissielijnen afkomstig uit Tadzjikistan en Oezbekistan langs de snelweg lopen. Elektriciteitskabels en -torens hebben soms schade opgelopen door aanvallen van de taliban of botsingen tussen de taliban en regeringstroepen in de verslagperiode. Er waren meldingen van demonstranten die de snelweg Kabul-Noord blokkeerden in maart 2019 en in april 2019 na de bekendmaking van de resultaten van de parlementsverkiezingen. Een deelnemer aan het protest in april werd gedood en zes anderen raakten gewond toen veiligheidstroepen het vuur openden om de weg vrij te maken. De Kabul-Bamyan-snelweg, die door het district Jalrez in de provincie Wardak loopt, heeft vele zijwegen en bergpaden die naar verschillende districten in de provincies Wardak, Parwan en Kabul leiden. Volgens een AAN-analist dienen deze als aanvoer- en ontsnappingsroutes die militante groeperingen een veilig toevluchtsoord bieden en belemmeren ze de beweging van regeringstroepen. Zo is de onverharde weg die van Sanglakh in het district Jalrez naar het district Surkh-e Parsa in Parwan gaat een moeilijke pas die noch veilig noch toegankelijk voor militaire voertuigen is. Er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat op de reisweg van Kaboel naar de regio van herkomst het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid op deze weg een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Bagram wijst de Raad op hetgeen dat volgt. Op basis van open bronnen verzamelde ACLED gegevens over 187 gewelddadige gebeurtenissen in de provincie Parwan gedurende de periode van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020. Hiervan werden er 93 gecodeerd als gevechten, 81 als explosies/geweld op afstanden 13 als geweld tegen burgers. Uit de informatie blijkt dat deze gewelddadige gebeurtenissen hoofdzakelijk hebben plaatsgevonden in het district Bagram. Dit is vooral te wijten aan de aanwezigheid van de NAVO-luchtmachtbasis in het district. Hoewel hierbij soms ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, zijn de aanslagen in het district Bagram doorgaans doelgericht van aard en viseren zij voornamelijk de aanwezige nationale en internationale troepen.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Bagram gelegen in de provincie Parwan geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. De verzoekende partij brengt geen concrete, objectieve informatie bij die deze appreciatie kan ombuigen. De landeninformatie de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt ligt in dezelfde lijn als de informatie waarvan de verwerende partij gebruik gemaakt heeft, of is ouder dan de EASO COI Focus van september 2020. Uit het artikel "*Afghan War Casualty Report: December 2020*" van The New York Times van 10 december 2020 blijkt dat er op 19 december 2020 date er vanuit een auto vijf raketten op de Bagram airfield afgevuurd werden. Het krantenartikel van 27 augustus 2020 geeft aan dat drie burgers en een soldaat gedood werden tijdens een aanval in het district Bagram. Het krantenartikel van 13 juli 2020 geeft aan dat tijdens gevechten in het district Shenwari 4 leden van de veiligheidsdiensten gedood werden. Het krantenartikel van 29 december 2020 geeft aan dat in het dorp Sar-e-Sayad gelegen in het district Bagram minstens twee doctors door een gewapende persoon ontvoerd werden. Deze informatie laat niet toe anders te oordelen. Er blijkt uit deze informatie niet dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het district Bagram gelegen in de provincie Parwan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in het district Bagram gelegen in de provincie Parwan nog steeds ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, de vraag of de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Bagram gelegen in Parwan voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar haar regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht:

“U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Parwan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op het risicoprofiel in haar hoofde als *“mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa”* en als politieagent, dient erop gewezen dat elementen die reeds het voorwerp uitmaakten van een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen als persoonlijke omstandigheden die de kans aanzienlijk verhogen dat zij het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld in haar regio van herkomst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoger is bovendien komen vast te staan dat de verzoekende partij geenszins *in concreto* aannemelijk maakt dat zij omwille van haar verblijf in Europa en/of haar tewerkstelling bij de Afghaanse politie nood zou hebben aan internationale bescherming (zie *supra*).

Bijgevolg laat de veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe dat de verzoekende partij zich in het district Bagram gelegen in de provincie Parwan vestigt.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Bagram gelegen in de Afghaanse provincie Parwan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* niet geschonden. De verzoekende partij maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS